

עפ"ת 33490/04/14 - פניה שורצמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 33490-04-14 שורצמן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 1458/2012

בפני	כב' השופט יחיאל ליפשיץ
מערכת	פניה שורצמן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (ת"ד 1964-08-12) במסגרתו הורשעה המערערת בעבירות הבאות: התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף, לפי תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה; נהיגה רשלנית, לפי תקנה 62(2) לתקנות התעבורה + ס' 38 (2) לפקודת התעבורה; כניסה לצומת לא פנוי, לפי תקנה 65 לתקנות התעבורה; וכן אי מתן זכות קדימה לרכב הבא מימין, לפי תקנה 64 (א)(1) לתקנות התעבורה.

2. האירוע עליו נסוב ההליך התרחש בתאריך 30.1.12 סמוך לשעה 19:15. המערערת נהגה במועד לעיל ברכב מסוג דיאהטסו סיריון ברח' גרינשפן במפרץ חיפה והגיעה לצומת עם רחוב חלוצי התעשייה. המערערת ביקשה לפנות שמאלה - היינו, לחצות את מסלול הנסיעה של הרכבים שהגיעו משמאלה (ממזרח למערב); לחצות את פס ההפרדה הדמיוני בין מסלולי הנסיעה; ולהשתלב במסלול הנסיעה ממערב למזרח בו נסעו אותה עת רכבים שהגיעו מימינה.

כאשר השתלבה במסלול הנסיעה לעיל (של הרכבים שהגיעו מימינה) התנגש ברכב המערערת רכב מסוג סובארו שנסע באותו מסלול, בנתיב השמאלי ביותר מתוך 3 נתיבי נסיעה לאותו כיוון. רכב הסובארו התנגש בחלקו האחורי ימני של רכב הדיאהטסו. נהג רכב הסובארו נפגע וגם לרכבים נגרמו נזקים.

בפני בית המשפט קמא העיד נהג רכב הסובארו שמסר כי בעת שהוא נסע בנתיב השמאלי מתוך 3 הנתיבים, הבחין לפתע ברכב הדיאהטסו מול רכבו באופן שלא היה מסוגל למנוע את התאונה בשלב זה.

המערערת מסרה כי החלה את פנייתה שמאלה בכך שחצתה תחילה את נתיב הנסיעה ממזרח למערב. לאחר מכן עצרה לפני השתלבותה בנתיב הנסיעה ממערב למזרח ואז התנגש ברכב רכב הסובארו ובלשוונה: "**לא ראיתי שום**

דבר ופתאום שקיבלתי את הבום לא הבנתי מאיפה זה קרה" (עמ' 9, שורות 12-13). המערערת הוסיפה כי היתה בעצירה וניסתה לבחון באם מגיעים רכבים מימינה (בניסיון להשתלב), ומשום שלא ניתן היה לראות דבר היא התקדמה כשני מטרים (משום שיחים באזור ההפרדה שהסתירו את שדה ראייתה) ואז התנגש ברכב הסובארו. המערערת הוסיפה כי היה זה יום גשום.

3. בית המשפט קמא התייחס לעבודתו של בוחן התנועה שהכין את דו"ח הבוחן (ת/5, וכן ר' ת/4 ות/3) וציין כי מדובר בעבודה רשלנית. הכוונה בעיקר לאי התייחסות הבוחן להמצאות שיחים בשטח ההפרדה הבנוי שהפריד בין המסלולים שברחוב חלוצי התעשייה. בית המשפט קיבל את טענת הבוחן כי שדה הראיה של המערערת היה פתוח לימין (בקטע הרלוונטי - היינו, לאחר שחצתה את נתיב הנסיעה ממזרח למערב ובעת שהיתה בשטח ההפרדה) ועמד על 60 מטרים. לכן, קבע בית המשפט קמא כי המערערת יכולה היתה להבחין ברכב הסובארו מגיע משמאלה.

לעניין העונש, התחשב בית המשפט בנסיבות ביצוע התאונה וכן בעברה הקל וגזר עליה פסילה של 1 חודש, פסילה על תנאי וכן קנס בסכום של 1,000 ₪.

4. טענתה העיקרית של המערערת הינה בנוגע להרשעה. ב"כ המערערת הפנה לכשלים שבדו"ח הבוחן וכן לעדותו של הבוחן. נטען, כי כלל לא ברור מה היה (ולו לשיטת הבוחן) שדה הראייה הרלוונטי, האם 60 מ' (כקביעת בית המשפט) או 20 מטרים - נתון שצוין אף הוא על ידי הבוחן - הן בחוות דעתו והן בעדותו. זאת ועוד, נטען כי הבוחן לא ציין את הימצאות השיחים (שעצם הימצאותם בשטח ההפרדה לא היה במחלוקת); וכן נטען כי הבוחן ביצע את מדידותיו באור יום, בעוד שהתאונה התרחשה בלילה גשום.

5. מנגד, עתרה המשיבה לדחיית הערעור. בהקשר לשדה הראייה (באם זה היה 20 מ' או 60 מ') צוין כי אין לכך חשיבות שהרי גם אם שדה ראייתה של המערערת היה חסום לחלוטין, לא היה מקום כי תכנס לנתיב נסיעת הסובארו "על עיוור" ובכך תיקח הימור באם נתיב זה פנוי אם לאו. ב"כ המשיבה ציין כי על המערערת היה לגלוש באיטיות לנתיב נסיעת הסובארו באופן שלא יפגיע אותו ואם דבר זה לא היה אפשרי היה עליה להעמיד מכוון שיהיה לה לעזר או לצאת את רכבה לשם כך.

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק המוצגים ובעדויות הרלוונטיות, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להתקבל. בחינת כלל הנתונים אכן מעלה כי נקודה מהותית לא נבחנה עד תום והיא מה היה, בפועל, שדה הראייה של המערערת עת השלימה את חציית מסלול הנסיעה מערבה, עצרה בשטח ההפרדה בין מסלולי הנסיעה וביקשה להשתלב במסלול לכיוון מזרח. לא היתה מחלוקת, כי מדובר היה בלילה גשום וכי בשטח ההפרדה הבנוי (עת הביטה ימינה) היו שיחים. גם הבוחן מסר כי באותה נקודת זמן - באם לא היתה מסוגלת להבחין ברכבים מימינה, היה עליה להתקדם "2-3 מטרים קדימה" (עמ' 7, שורות 20-24). סבורני, כי אי ציון הימצאות השיחים בחוות דעתו של הבוחן ואי התייחסות לכך, מטילים, לכל הפחות, ספק באם הנתונים שמסר הבוחן (שכלל לא ברור מהם - האם 20 מ', או 60 מ') רלוונטיים. במילים אחרות, באם אכן השיחים פגעו/הסתירו בשדה הראייה מנקודת מבטה של המערערת, לא ברור במה "חטאה" המערערת בכך שהתקדמה

במעט עם רכבה; ובאם לא הסתירו, אזי ממילא תשובתו של הבוחן (כי היה עליה להתקדם 2-3 מטרים) לא היתה רלוונטית והיה עליו לטעון זאת באופן מפורש. לא התעלמתי מנקודת הפגיעה ברכב המערערת (מאחור מימין), דבר המצביע, על פני הדברים, כי היא "פרצה" לנתיב נסיעת הסובארו. ואולם, איני סבור כי מדובר במסקנה מחוייבת המציאות וייתכן כי היא בחרה להתקדם בזווית שכזו, באיטיות, לתוך נתיב הנסיעה. זאת ועוד, בית המשפט קמא ציין, לחובתה של המערערת, כי בעת שהתקדמה היא הביטה הן ימינה והן שמאלה, ולא רק ימינה (ר' עמ' 18, שורות 8-9), ואולם, איני סבור כי יש לזקוף זאת בהכרח לחובתה (שכן היה עליה לוודא שנתיב נסיעתה פנוי ואין, לדוגמה, הולך רגל במקום). אוסיף, כי טיעון ב"כ המשיבה שהיה על המערערת להיעזר במכוון או לצאת את רכבה הינו מלאכותי משהו ופעולה שכזו היתה מעמידה את המערערת בסכנה לא מבוטלת בשים לה לתנאי הדרך ומזג האוויר.

7. סוף דבר, אני מורה על קבלת הערעור ומורה על זיכוי של המערערת מהעבירות שיוחסו לה.

8. המזכירות תדאג להשבת סכום הקנס ששולם לידי המערערת.

9. לשלוח לצדדים.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ד, 16 יולי 2014, בהעדר הצדדים.